

Zlato solnce je sijalo. Zorki se je zdelo še vse lepše, kakor takrat, ko je bil oče v vojni. Veselo je korakala ob mamici in nič ni bila trudna od dolge poti. Že se je videla izmed drevja bela hiša.

„Zorka, oče gre naproti!“ je zdajci rekla mamica.

Tedaj pa je deklica izpustila mamino roko, stekla možu naproti in žvrgolela kakor ptičica: „Oče, oče!“

Visokorasli mož pa je vzdignil Zorko visoko k sinjemu nebu in vzkliknil: „Bog te nam je poslal!“

In tako je bila Zorka zopet doma!

TONE RAKOVČAN:

Vrabci in maček.

o kosilu se je maček zleknil v senco in zaspal. Brž ga je zapazil vrabec in odletel, da pokliče svoje tovariše. Kmalu so bile polne vse veje. Prvi vpraša:

„Ali je maček živ?“

„Živ, živ!“ zakličejo vsi.

„Spi, pa je živ!“ popravi eden.

„O, živ, živ!“ se posmeje tretji.

In vsi hkrati potrdijo: „O, živ, živ!“

Prileti še vrabec, ki se je zakasnil. Pogleda mačka, se namuza, pa namigne tovarišem. Vrabci ga razumejo, vsi hkrati odprejo kljune in glasno vprašajo: „Ali si živ, živ?“

Maček se napol prebudi, se obrne in jim kakor v sanjah zagode: „Maaaaa!“

Nova pomlad.

*Na nebu vzhaja solnce zlatožarno,
pozdravlja polna upov ga mladina.*

„Vstajenje!“ kliče stvarstvo vsepovsodi,

„Vstajenje!“ kliče prosta domovina.

*In solnce dviga više se in više,
žari s prejšnje nebesne višine,
v ljubezni bratski vnema, družī srca
otrokom Jugoslavije edine.*

Marija Grošljeva.